INFORMATIONSBULLETINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 31 FEBRUARI 2021

OM SITUATIONEN I PERU

SVERIGE: CORONAPOLITIK, REPRESSION OCH KRIGSFÖRBEREDELSER

FOLKRÖRELSEN PERU:

Leve 28-årsdagen av Ordförande Gonzalos mästerliga tal!
För den proletära ledningen i kamperna mot imperialismen och fascismen!

Leve Ordförande Maos födelsedag!
Leve folkkriget, det internationella proletariatets allmängiltiga teori och praktik!

REDAKTIONEN HAR ORDET

Det har nu gått drygt ett år sedan corona-pandemin drastiskt förändrade livsvillkoren för folken runtom i världen, och även här i Sverige. När vaccin nu är på väg och vi kunde ha anat slutet på pandemin, så blir det allt tydligare hur de reaktionära staterna, inklusive den svenska, har utnyttjat och fortsätter utnyttja detta virus så länge de bara kan som förevändning för den politik de redan hade satt igång; en politik av ökad repression mot arbetarklassen och folket, krigshets och inskränkning av de demokratiska fri- och rättigheterna. Det imperialistiska systemets allmänna ekonomiska och politiska kris kommer till uttryck i alltmer skamlösa attacker på arbetarklassens redan vunna rättigheter och i den borgerliga parlamentariska demokratins allt djupare kris.

Som svar på arbetarklassens och folkets motstånd, och för att försöka förhindra att motståndet växer och organiseras under arbetarklassens ledning, genomgår de reaktionära borgerliga staterna runtom i världen en process av reaktionarisering och fascistisering. Denna process sker oberoende av vilka partier och politiker som vinner i de reaktionära valen och bildar regering; skillnaderna mellan de olika riksdagspartierna blir mindre och mindre, och de skillnader som finns handlar mer om olika strategier och metoder för att kunna genomföra den nämnda reaktionariseringen. Den politik som nu genomförs i Sverige - attacken mot anställningstryggheten, attackerna mot strejkrätten, den rasistiska hetsen, den utökade övervakningen och polisterrorn med ”brottsligheten” som förevändning, den militära upprustningen och krigshetsen - har genomförts och fortsätter att genomföras med samtliga partiers deltagande.

Liksom i USA marknadsförs angreppen på de demokratiska fri- och rättigheterna även i Sverige delvis med ”liberal” och även påstått ”socialistisk” retorik. Det finns nu långt gångna planer på ett nytt förbud mot ”extremistiska” organisationer, vilket antas syfta på de fascistiska smågrupperna men som skulle utgöra det första steget i riktning mot ett förbud mot revolutionära och antiimperialistiska organisationer. Flera länder i Östeuropa har redan infört förbud mot kommunistiska organisationer, och i Tyskland används liknande lagstiftning mot grupper som stödjer det palestinska folkets kamp. Vi ser redan vartåt det barkar i Sverige; för ett par veckor sedan höll Annie Lööf en lång utläggning där hon i bästa McCarthy-stil anklagade den nya vänsterpartiledaren för att vara ”kommunist”. Och när Löfven krävde Åkessons avståndstagande från Kapitolium-incidenten i USA, svarade SD-ledaren med att citera Internationalen och varna för den ”våldsbejakande” arbetarrörelsen.

Runtom i världen utvecklas idag arbetarklassens och folkens kamp mot denna reaktionarisering och mot hela det imperialistiska utsugar- och förtryckarsystemet. Folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens röda fana utvecklas i Peru, Indien, Turkiet och Filippinerna; arbetarklassen reser sig ständigt i nya jättedemonstrationer för sina dagskrav, även här i Europa; de förtryckta folken fortsätter att kämpa med vapen i hand mot de imperialistiska inkräktarna i Mellanöstern, i Latinamerika och i Asien; i arbetarförorterna växer upproret, och i allt fler länder utvecklas nya organisationer som kämpar för att ta upp och tillämpa maoismen för att bygga de Kommunistiska Partierna och leda och vägleda alla folkets kamper med sikte på att störta hela utsugarsystemet och bygga ett nytt samhälle utan utsugning och krig.

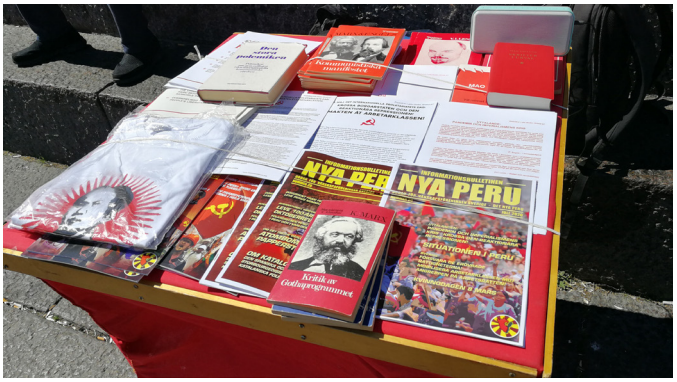

LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:

WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG

KONTAKTA OSS PÅ:

maoistisktforum@yahoo.se

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET 2

LEVE 28-ÅRSDAGEN AV ORDFÖRANDE GONZALOS MÄSTERLIGA TAL! FÖR DEN PROLETÄRA LEDNINGEN I KAMPERNA MOT IMPERIALISMEN OCH FASCISMEN! 4

LEVE ORDFÖRANDE MAOS FÖDELSEDAG! LEVE FOLKKRIGET, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS ALLMÄNGILTIGA TEORI OCH PRAKTIK! 6

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU 9

SVERIGE: CORONAPOLITIK, REPRESSION OCH KRIGSFÖRBEREDELSER 13

Proletärer i alla länder, förena er!

LEVE 28-ÅRSDAGEN AV ORDFÖRANDE GONZALOS MÄSTERLIGA TAL! FÖR DEN PROLETÄRA LEDNINGEN I KAMPERNA MOT IMPERIALISMEN OCH FASCISMEN!

”Nog med imperialistisk utsugning! Vi måste göra slut på dem! Vi tillhör den tredje världen och tredje världen är basen för den proletära världsrevolutionen, på ett villkor, att de Kommunistiska Partierna håller fanan högt och leder! Detta är vad som måste göras!”

(Ordförande Gonzalos Tal, 1992)

”För dessa val har det mobiliserats trehundratusen medlemmar av de väpnade och polisiära styrkorna, mer än för något annat val; vilket de statliga apparaterna själva erkänner. Dessutom har de försatt i beredskap och mobiliserat alla sina institutioner, och utvecklat en ohejdad propaganda som inte bara är inriktad på att vinna röster utan på att pressa folket till att rösta och på att bekämpa folkkriget; allt detta utöver den lägsta och mest ondsinta demagogi. […]

Dessa val har visat ännu mer öppet att allt är tillåtet och att reaktionen, i sina egna interna tvister, är kapabel att använda alla medel i kampen mellan sina gruppers och fraktioners intressen. Vad är de då inte kapabla till i sin kamp mot folket och revolutionen? […]

Allt detta utöver de kända ränkerna, fällorna, listerna och bedrägerierna i rösträkningen, och bakgrunden av repression och folkmord huvudsakligen på landsbygden. På så vis avger valprocessen en tät stank av fascism.”

(Centralkommittén, Perus Kommunistiska Parti, 1990 – Val, nej! Folkkrig, ja!)

Till firandet av denna årsdag av Ordförande Gonzalos tal den 24 september 1992, uttrycker Folkrörelsen Peru, såsom Partiets alstrade organ i utlandet, än en gång sin fasta, medvetna, frivilliga och ovillkorliga hälsning och fasthållelsen till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Partiets enighetscentrum och segergaranti till kommunismen; likaså till den hjältemodiga kombattanten, vårt ärorika Perus Kommunistiska Parti, hela dess ledningssystem och vår Partiets Enhetsbas. Såsom milstolpar i Partiets liv understryker vi den I Kongressen, det III Plenarsammanträdet och Ordförande Gonzalos mästerliga tal, som strålar segerrikt och kraftfullt inför världen som ett vapen i striden. Vi återförsäkrar oss i vårt löfte att ge livet för att försvara vårt Anförarskap och genom att upphöja, försvara och tillämpa dess allsmäktiga gonzalos tänkande, skapande tillämpning av det internationella proletariatets allmängiltiga ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen.

De aktuella händelserna i världen uttrycker mer och mer imperialismens allmänna och slutliga kris, hela det fallfärdiga och ruttna kapitalistiska utsugar- och förtryckarsystemets dödskamp, och på proletariatets och folkens sida uttrycks och intensifieras den växande revolutionära situationen i ojämn utveckling, vilket sopar bort alla tvivel angående den marxistiska sanningen, att revolutionen är den historiska och politiska huvudtendensen i världen. Inför de rättfärdiga och hjältemodiga folkliga kamperna – folkkrigen, de antiimperialistiska nationella befrielsekamperna, de mer och mer stridslystna kamperna för dagskraven – så intensifierar imperialismen och reaktionen i alla länder sin repression och sitt kontrarevolutionära våld, och den borgerliga demokratins och parlamentarismens kris driver fram tendensen till fascism som är inneboende i imperialismen. Med de imperialistiska supermakterna (Yankeeimperialismen, Kina och Ryssland) i spetsen, tillgriper de reaktionära staterna mer och mer den fascistiska politiken för att kunna genomföra den intensifierade utsugningen och det systematiska återkallandet av de rättigheter som klassen och folket redan erövrat.

I sina desperata försök att ta sig ur sin kris, intensifiera utsugningen och nyuppdelningen av världen, behöver de blodsugande utsugarna kontrollera den allmänna opinionen och undergräva och trycka ner proletariatets och folkets motstånd; därför tillämpar den imperialistiska bourgeoisien fascistisk politik och främjar och gynnar fascistiska och rasistiska partier och grupper; de mobiliserar huvudsakligen delar av borgarklassen och småbourgeoisien för att förneka den borgerliga demokratins principer (maktdelningen, rättsstaten etc.) och för att stärka den borgerliga diktaturen och främja staternas militarisering. De använder sig av de korporativa fackföreningarna som tjänar storbourgeoisiens agenda; se t.ex. hur de europeiska fackföreningarna deltog i den Europeiska Unionens ”sociala toppmöte” 2017, där de

antog den s.k. ”sociala pelaren”, en plan för att upphäva anställningstryggheten. I flera länder vidtar de åtgärder för att upphäva strejkrätten, med dessa korporativa apparaters fullständiga delaktighet. Och mot de folkliga mobiliseringarna intensifierar de den politiska repressionen med COVID-19 eller ”brottsbekämpning” som förevändning.

Även om dessa reaktionära stater ännu inte nått tidpunkten för att fullständigt överge den demo-liberala formen av sin diktatur, så är den fascistiska tendensen verklig och konkret. Den härskande klassen använder sig eklektiskt av fascismen, liberalismen och revisionismen för att försöka kontrollera klasskampen. Se hur yankee-reaktionen använder sig av de fascistiska, rasistiska och chauvinistiska krafterna – Trumps regim – för att pressa folket till att rösta och på så vis legitimera systemet. Det är ett öppet hot: ”om ni inte röstar, och om ni inte underordnar er systemet, så släpper vi lös fascismen”. Samma sak ser vi i Spanien och andra länder; fascisterna och rasisterna är användbara för att framställa den ”demokratiska” och ”liberala” fraktionen som ”det bättre alternativet”, när i själva verket alla fraktionerna står för samma politik: reaktionariseringen och fascistiseringen av den borgerliga diktaturen är ett objektivt och oundvikligt faktum under imperialismen, särskilt under dess nuvarande allmänna och slutliga kris.

Revisionismens roll i denna situation är att avleda och hålla tillbaka proletariatets och folkets kamper och hålla dem under borgarklassens ideologiska, politiska och organisatoriska ledning under slagord om ”demokratisk socialism” och löften om ”reformer”. I USA har ledarna för Black Lives Matter – ofta ledare med en revisionistisk formering – en central roll i att förvandla den rättfärdiga kampen mot rasismen och repressionen till ett verktyg för valpropaganda för det Demokratiska partiet. Alltså, i stället för en revolutionär rörelse, en påstått ”antirasistisk” rörelse för att försvara det imperialistiska systemet. De reformer som de kräver (att stoppa finansieringen av polisen etc.) tjänar i verkligheten bara till att upprätthålla illusionen att det skulle vara möjligt att göra slut på repressionen och rasismen utan att göra slut på systemet. Dessutom verkar en del av förslagen om att ”avskaffa polisen” sikta på att ställa polisen under översyn av korporativa apparater. Den fascistiska tendensen uttrycks i olika former inom alla fraktioner av bourgeoisien och dess lakejer.

Den nya revisionismen, som i USA representeras av Avakians revisionistiska RCP, fortsätter revisionismens gamla politik att åta sig en påstådd ”antifascistisk enhetsfront” som förevändning för att svansa efter storbourgeoisien, via det Demokratiska Partiet. I stället för att ge den proletära ledning som de nuvarande kamperna behöver och mobilisera folket för revolution och förbereda folkkrig, så uppmanar revisionisten Avakian nu till att rösta i de reaktionära valen, för att det påstås föreligga ett *”brådskande behov av att slänga ut Trumps fascistiska regim”*. För att underbygga denna revisionistiska position måste Avakian uppenbarligen fullständigt överge den marxistiska definitionen av fascismen och förneka den objektiva processen av allmän reaktionarisering, vilken genomförs oberoende av vilket parti eller vilken president borgarklassen anställer som galjonsfigur.

Vi marxist-leninist-maoister försvarar, upphöjer och tillämpar principen om enhetsfronten som en front av klasser under proletariatets ledning: ”det finns ingen marxist som har åsidosatt Partiets ledning; hur skulle annars proletariatets hegemoni konkretiseras? Endast genom det Kommunistiska Partiet, det vill säga ett verkligt sådant, ett marxist-leninist-maoistiskt Parti, som konsekvent och med fasthet tjänar klassens intressen och försvarar folkets intressen” (Ordförande Gonzalo). Det fascistiska hotet förändrar inte denna princip. D.v.s. att det som motsvarar den nuvarande situationen är att kommunisterna stöder och deltar i de rättfärdiga folkliga kamperna – mot repressionen, mot rasismen, mot fascismen och för folkets dagskrav – för att vägleda och leda massorna medan vi utbildar dem i proletariatets ideologi och det revolutionära våldet, för att tjäna uppbyggandet eller rekonstituerandet av de Kommunistiska Partierna såsom marxist-leninist-maoistiska militariserade Partier för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget i varje land. Vi kallar till att utveckla bojkotten av de reaktionära valen i varje land och att aldrig tillåta att klassen och folket blir en svans till borgarklassen och dess lakejer.

LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS MÄSTERLIGA TAL, SOM STRÅLAR SEGERRIKT OCH KRAFTFULLT INFÖR VÄRLDEN SOM ETT VAPEN I STRIDEN!

FÖRSVARA ORDFÖRANDE GONZALOS LIV!

MAOISMEN, SOM FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK, MARSCHERAR OHEJDBART FÖR ATT TA BEFÄLET FÖR DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

Folkrörelsen Peru
September 2020

LEVE ORDFÖRANDE MAOS FÖDELSEDAG! LEVE FOLKKRIGET, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS ALLMÄNGILTIGA TEORI OCH PRAKTIK!

”Hur kan krig elimineras utan att eliminera klasserna? Det beror inte på oss om det blir ett världskrig eller inte. Även om ett icke-krigförandeavtal tecknas, så finns fortfarande möjligheten att det blir krig. När imperialismen vill kriga så kommer det inte att tas hänsyn till något avtal. Och om det blir krig, så återstår frågan om huruvida atom- eller vätevapen kommer att användas. Även om kemiska vapen existerar, så har de inte använts i krigstid; när allt kom omkring så användes konventionella vapen. Även om det inte blir krig mellan de två lägren, så finns det ingen garanti för att krig inte kommer att utkämpas inom den kapitalistiska världen. Det kan bli krig mellan två imperialistmakter, eller mellan bourgeoisien och proletariatet i ett kapitalistiskt land. Imperialismen för redan nu krig mot kolonier och halvkolonier. Krig är en annan form av klasskonflikt. Men klasserna kommer inte att elimineras utan krig. Och kriget kan inte elimineras för alltid utan att eliminera klasserna. Utan att föra revolutionärt krig går det inte att eliminera klasserna. Vi tror inte att krig och vapen kan elimineras utan att förstöra klasserna. Det är inte möjligt. I klassamhällenas historia har alla klasser och stater strävat efter en ”styrkeposition”. Att vinna sådana positioner har varit den oundvikliga huvudtendensen i historien. De väpnade styrkorna är det konkreta uttrycket för en klass’ verkliga styrka. Och så länge det finns klass-antagonism så kommer det att finnas väpnade styrkor.”

(Ordförande Mao Tse-tung, Noter angående den sovjetiska Handboken i Politisk ekonomi, 1960)

”Mänsklighetens stora flertal kommer att ödeläggas, om vi inte höjer ett rättfärdigt krigs banér. Banéret i mänsklighetens rättfärdiga krig är banéret för mänsklighetens räddning. Banéret i Kinas rättfärdiga krig är banéret för Kinas räddning. Ett krig som föres av mänsklighetens stora flertal och av det kinesiska folket är utan tvivel ett rättfärdigt krig, det ädlaste och ärorikaste som kan företas för mänsklighetens och Kinas räddning, och en bro till en ny era i världshistorien. När det mänskliga samhället kommer dithän att klasser och stater avskaffats, kommer det inte längre att finnas krig, vare sig kontrarevolutionära eller revolutionära, orättfärdiga eller rättfärdiga; då inträder en era av bestående fred för mänskligheten. Vårt studium av lagarna för revolutionärt krig bottnar i vår önskan att avskaffa alla krig. Häri ligger skillnaden mellan oss kommunister och alla de exploaterande klasserna.”

(Ordförande Mao Tse-tung, Strategiska problem i Kinas revolutionära krig, 1936)

Med anledning av firandet av Ordförande Mao Tse-tungs födelsedag och den gångna 3 december, Ordförande Gonzalos födelsedag och Folkets Befrielsearmés dag, återförsäkrar sig Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organ, i sin fasta, frivilliga, medvetna och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Partiets enighetscentrum och segergaranti till kommunismen; till Partiet och hela dess ledningssystem; till den I Kongressen, Partiets enhetsbas, Centralkommmitténs III Plenarsammanträde och Ordförande Gonzalos mästerliga Tal. Vi riktar likaså våra varma kommunistiska hälsningar till alla världens kommunister och revolutionärer, som idag kämpar för att fast åtaga sig maoismen och tillämpa den på varje revolutions konkreta förhållanden i obeveklig och oupphörlig kamp mot revisionismen inom och utanför våra led för att kunna förbereda, inleda och utveckla folkkriget i varje land.

Den Internationella Kommunistiska Rörelsens erfarenheter under de senaste årtiondena bekräftar att det är nödvändigt att insistera på folkkrigets allmängiltighet såsom det internationella proletariatets militära linje; dess **”allmängiltiga militära teori och praktik, som således är tillämpbar överallt utifrån de konkreta förhållandena”** (Intervju med Ordförande Gonzalo). Avakians och Prachandas nya revisionism motsatte sig folkkriget och dess allmängiltighet på olika sätt: politiken att ”samla krafter” i de imperialistiska länderna, d.v.s. att skjuta upp folkkriget tills det går att garantera att

majoriteten av folket stöder det; politiken att använda den väpnade kampen för att ”sätta press” på den reaktionära staten och nå en viss position inom den gamla ordningen, genom att sälja folkets spillda blod för en grynvälling, o.s.v. Även om denna Avakians och Prachandas revisionism i huvudsak har krossats, så fortsätter det idag att existera konvergenser och försoning med sådana ståndpunkter.

Bakom de revisionistiska och vacklande ståndpunkterna angående folkkriget och dess allmängiltighet kan vi identifiera några grundläggande idéer. De pacifistiska idéerna, som utgår från att ”massorna vill inte ha krig, de vill bara ha fred”, vilka uttrycks i politiken att framställa det revolutionära kriget uteslutande som ett krig för ”självförsvar”. Detta är en anti-marxistisk ståndpunkt som lurar massorna och sprider illusioner. Vi kallar marxist-leninist-maoisterna att greppa och tillämpa det som Engels slog fast: **”En revolution är avgjort den mest auktoritära sak som finns: det är en handling, varigenom en del av befolkningen påtvingar den andra sin vilja medelst gevär, bajonetter och kanoner”**. I stället för att främja pacifistsiska illusioner, härda massorna i det som Ordförande Mao etablerade: **”Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medelst krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.”**

En annan grundläggande punkt i såväl den öppna som den dolda oppositionen mot folkkriget är idén att ”fienden är stark och vi är svaga”, vilken fortsätter att uttryckas inom och utanför de Kommunistiska Partiernas led. Detta är den förevändning som de revisionistiska och opportunistiska ledarna sprider bland massorna för att rättfärdiga sin kompromisspolitik, ”fredsavtalen”, de ”taktiska allianserna” med den ena eller andra imperialistiska supermakten eller makten, såsom vi har sett i Nepal och även i Filippinerna. Den tjänar dessutom som förevändning för att främja revisionistiska eller fascistiska väpnade regimer och rörelser såsom den i Venezuela eller Kuba, genom att hävda att det är ”bättre än ingenting” eller att dylika regimer ”skulle skapa förutsättningar för att göra revolutionärt arbete”. Denna idé om de revolutionära styrkornas förmodade ”svaghet” fortsätter att spridas av alla slags revisionister; den uttrycks i den högeropportunistiska linjens revisionistiska tes om den så kallade ”världsrevolutionens reträtt”, och det är avgörande att kommunisterna i varje land fortsätter att kämpa för att krossa och sopa bort varje konvergens med denna. Vi återförsäkrar oss i det som Ordförande Mao sade:

> **"Före försvarskriget förekom en hel del prat om nationellt underkuvande. En del sade: 'Kina är underlägset ifråga om vapen och måste därför förlora i ett krig.' Andra sade: 'Om Kina bjuder väpnat motstånd, kommer det säkerligen att bli ett andra Abessinien.' [...]**
>
> **Dessa företrädare för teorin, om Kinas oundvikliga underkuvande, bildar det sociala basen för tendensen att kompromissa. De finns överallt i Kina, och därför är det risk för att kompromissproblemet när som helst dyker upp inom den antijapanska fronten, och vi kommer förmodligen att få dras med det ända fram till krigets slut. Nu då Hsuchow fallit och Nuhat är i fara, tror jag det kan löna sig att slå bottnen ur teorin om det nationella underkuvandet. [...]**
>
> **Frågat är tu: Kommer Kina att bli underkuvat? Svaret är: Nej, det kommer inte att bli underkuvat, utan kommer att vinna slutlig seger. Kat Kina vinna snabbt? Nej, det kat inte vinna snabbt, och försvarskriget kommer att bli ett långvarigt krig."**
>
> **(Ordförande Mao Tse-tung, Om långvarigt krig)**

I andra fall är oppositionen mot folkkriget kopplad till trotskistiska ståndpunkter som ifrågasätter eller förnekar fattigböndernas roll. I Peru, före folkkrigets inledande, behövde den röda fraktionen ledd av Ordförande Gonzalo krossa **”arbetaristiska”** ståndpunkter som **”satte klassens fokus på det fackliga och motsatte sig att den skulle fullgöra sin ledande roll”**. Kopplat till detta sprider alla slags revisionister idén om att folkkriget uteslutande är ett bondekrig, och att det därför inte är tillämpbart i de imperialistiska länderna. Vi upprepar: även om folkkriget i de halvkoloniala och halvfeodala länderna måste basera sig på bönderna, huvudsakligen fattigbönderna, såsom huvudstyrka, så har Ordförande Mao aldrig någonsin definierat detta drag hos folkkriget i Kina som ett allmänt drag hos folkkriget för alla länder.

Det som faktiskt är det grundläggande i folkkriget är den nya makten. Ordförande Gonzalo säger: **”vi ser alltid två aspekter i kriget, det destruktiva och det konstruktiva, och den andra är den huvudsakliga”**. Detta är vad som skiljer folkkriget från Prachandas eller den ”vänster”-opportunistiska linjens väpnade revisionism i Peru. Revisionisterna och opportunisterna utvecklar den väpnade kampen för att vinna fördelar i sina förhandlingar med reaktionen, för att vinna poster inom den gamla ordningen eller bygga lokala ”kungadömen” kring sin personliga makt, genom att schackra med etiketten ”maoism” och med den väpnade kampen. Vi kommunister mobiliserar folkets massor genom att bygga det nya samhället mitt i det långvariga folkkriget, och gör allt för att bevara våra styrkor och förinta fiendens, ända

tills erövringen av makten i hela landet: **”I den ekonomiska basen i den nya makten håller vi på att etablera nya produktionsförhållanden, ett konkret bevis på detta är hur vi tillämpar jordpolitiken, använder det kollektiva arbetet och det sociala livets organisering med en ny verklighet, med en gemensam diktatur, i vilken det för första gången är arbetarna, bönderna och de framstegsvänliga som bestämmer, d.v.s. de som vill förändra detta land på det enda möjliga sättet, genom folkkriget.”** (Intervju med Ordförande Gonzalo)

Idag, då de imperialistiska supermakterna och makterna genomför sin nyuppdelning av världen och förbereder sig för ett nytt imperialistiskt världskrig, så upprepar vi och återförsäkrar oss i det som Ordförande Gonzalo etablerat: **”världsfolkkriget är det adekvata svaret, som tjänar till att förhindra det imperialistiska kriget eller, om detta inträffar, förvandla det till folkkrig.”**

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS FÖDELSEDAG OCH FOLKETS BEFRIELSEARMÉS DAG!
LEVE FOLKKRIGET, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS MILITÄRA TEORI OCH PRAKTIK!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!

Folkrörelsen Peru
26 december 2020

Malmö, 2020

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU

UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO (RÖD SOL) Nr. 49, 2020

(Översatt av Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru)

I ”Mot de konstitutionella illusionerna och för den nydemokratiska staten!” sade Partiet: ”ANGÅENDE VALEN underströk Marx: ’De förtryckta får lov att med några års mellanrum välja vilka representanter för den härskande klassen som ska representera och förtrycka dem i parlamentet’”

(Val, nej! Folkkrig, ja!
Perus Kommunistiska Parti 1990)

Med slutet av 2019 gick Latinamerika från det ”ekonomiska miraklet” till ett årtionde ”på randen till den ekonomiska avgrunden”; med de huvudsakliga ekonomiska värdena på tillbakagång, med sociala strider i flera länder (Chile, Bolivia) och med otaliga sociala konflikter i hela Latinamerika.

I regionens sex största ekonomier (Argentina, Brasilien, Peru, Chile, Mexico och Colombia), som utgör 85% av regionens ekonomi, ökade BNP under 2019 med 0,7% (att jämföra med 1,5% 2018). Så avslutades perioden av höga råvarupriser. ”Miraklet” hade redan varit döende i flera år, då BNP i dessa länder i genomsnitt ökat med mindre än 1% de senaste sex åren.

Imperialismens djupa och slutliga ekonomiska kris har lett till att råvarupriserna sjunkit långt under de priser de nådde under 2013-2014, och drar med sig de latinamerikanska ländernas ekonomi, såsom Peru, där exporten av råvaror utgör en stor del av landets ekonomi.

Sammanfattningsvis: under de senaste åren fram till 2019 så uppvisade Latinamerikas huvudsakliga ekonomier en minimal tillväxt eller negativ tillväxt. Latinamerika, såsom en länk i den imperialistiska kedjan, gick in i en djup ekonomisk kris som följd av den minskade efterfrågan på råvaror och uteblivna investeringar från de imperialistiska länderna.

Med COVID:s ankomst i regionen har man på nytt börjat prata om ännu ett ”förlorat årtionde”. COVID har exponerat verkligheten i Latinamerikas länder, d.v.s. klart och tydligt exponerat deras karaktär såsom halvkoloniala länder där det utvecklas en byråkratkapitalism i de imperialistiska supermakternas och makternas samt de inhemska storbourgeoisiernas tjänst.

”COVID har exponerat verkligheten i Latinamerikas länder, d.v.s. klart och tydligt exponerat deras karaktär såsom halvkoloniala länder där det utvecklas en byråkratkapitalism i de imperialistiska supermakternas och makternas samt de inhemska storbourgeoisiernas tjänst”

”Medelklasserna” har försvunnit som i ett slag i den officiella statistiken. Internationella Valutafonden har räknat ut att det i slutet av 2020 fanns 214 miljoner fattiga i regionen och 83 miljoner människor som lever i extrem fattigdom. Av de vinster som monopolen utvunnit ur massornas svett och blod, och som gått till de imperialistiska supermakterna och makterna och storbourgeoisien, har ingenting blivit kvar åt Latinamerikas folk.

Enligt Nationella Statistik- och Informationsinstitutet (INEI) hamnade mer än 200 000 människor i fattigdom i Peru under 2019, utan Coronaviruset. Den extrema fattigdomen ökade med mer än 62 000 personer och nästan en miljon peruaner hade inte tillräckliga inkomster för att skaffa en ”minimal korg med livsmedel”.

INEI:s uppskattningar säger att 20,5% av Perus befolkning redan befann sig i fattigdom, och det som kallas den ”icke-konsoliderade medelklassen”, d.v.s. personer med en dagsinkomst på 4-10 dollar, utgjorde 40 % av befolkningen. Då 75 % av jobben utgörs av informellt arbete, utan möjlighet att spara pengar, lever många på ”gatu-ekonomin” som gatuförsäljare, på marknader etc. Endast 22 % av bostäderna har tillgång till kylskåp. Allt detta var före COVID-19, och efter år av prat om det ”ekonomiska miraklet” från imperialismens och den peruanska storbourgeoisiens massmedia.

De utländska direktinvesteringarna (IED) i Peru

Imperialismen penetrerar vårt land på många olika sätt. Ett av dessa är genom direktinvesteringar, vars syfte varit att fördjupa de imperialistiska multinationella företagens kontroll över Perus produktion. De är bara ute efter att exploatera den billiga arbetskraften och de naturtillgångar de behöver, samt att upprätthålla dominansen över folken i tredje världen och deras rikedomar.

Enligt OECD (2018) så är ”direktinvesteringarna en typ av investering över gränserna som görs av en invånare i en ekonomi (direktinvesteraren) med avsikten att etablera ett bestående intresse i ett företag (direktinvesteringsföretaget) tillhörande en annan ekonomi en direktinvesterarens.” Definitionsmässigt så är direktinvesteringen ett införande av kapital från ett imperialistiskt land eller supermakt som söker monopolvinster. Detta innebär kontroll över landets ekonomi genom förvärvet av nationella företag eller skapandet av nya företag av utländskt kapital.

Från och med 1980-talet började Internationella Valutafonden och Världsbanken betrakta direktinvesteringarna som universalmedlet för att ”skapa arbetstillfällen, öka produktiviteten, överföra specialistkunskaper och teknologi” till tredje världens

länder. För OECD är ”direktinvesteringen en avgörande drivkraft för den internationella ekonomiska integrationen. Med ett lämpligt politiskt ramverk kan direktinvesteringarna erbjuda finansiell stabilitet, främja den ekonomiska utvecklingen och förbättra samhällenas välfärd.” För att skydda införandet av direktinvesteringar i de halvkoloniala länderna, såsom Peru, säkrades direktinvesteringarna genom ett åtgärdspaket:

Liberalisering av handeln: frigörandet av importerna, med särskild betoning på att eliminera de kvantitativa begränsningarna (licenser etc); alla handelspolitiska skyddsåtgärder var tvungna att ha låga och relativt uniforma tullavgifter.
Liberalisering av barriärerna mot utländska direktinvesteringar.

Privatisering av statliga företag.

Avreglering: avskaffande av regler som förhindrar tillgången till marknaden eller begränsar konkurrensen, förutom de som motiveras av säkerhetsskäl, miljöskydd eller av konsumenten och tillsyn av finansinstitut.

Juridisk säkerhet för äganderätten.

I Latinamerika har direktinvesteringarna inriktats på köp av offentliga tjänster, finanskapitalets dominans och exploateringen av naturtillgångar, och fördjupar på så vis den byråkratiska vägen och halvfeodalismen på landsbygden. Så fördjupas de två grundläggande problemen i det peruanska samhället: jordfrågan och den nationella frågan.

Vattenstölden

Sedan början av 90-talet har den reaktionära peruanska staten, såsom verktyg för den peruanska jordägar- och byråkratdiktaturen och imperialismen, öppnat dörrarna för direktinvesteringarna genom att följa recepten från den s.k. Washington Consensus. Under förevändningen om att ”modernisera ekonomin och integrera den i världsmarknaden” inleddes processen att privatisera de statliga företagen av folkmördaren Fujimori, folkmördarna Garcias och Toledos undertecknande av Frihandelsavtalet och skapandet av lagar för att ge ”juridisk säkerhet” åt de imperialistiska företagen.

Införandet av dessa kapital med hjälp av den reaktionära peruanska staten och dess armé, den gamla statens ryggrad, har lagt grundläggande förnödenheter som t.ex. vattnet i händerna på de stora monopolföretagen. I stället för att tjäna till att täcka massornas grundläggande behov, har vattnet blivit ett sätt att ackumulera vinster åt några få blodsugare.

Ett exempel. 2005 tillägnade sig det spanska multinationella företaget Endesa nästan helt gratis 60 % av vattenkällorna. Företagets ställning – i praktiken ett monopol – tjänade genom avtal med de jordbruksexporterande företagen till att monopolisera tillhandahållandet av vatten till de jordbruksexporterande grupperna, samtidigt som många bönder blev tvungna att sälja sin mark då de inte kunde betala för vattnet.

Det är inte bara ett imperialistiskt företags monopolställning inom vattenmarknaden, såsom i detta fall, som har tjänat till att gynna de stora jordägarna på landsbygden. Även den reaktionära staten, genom miljoninvesteringar i stora vattenanläggningar som Olmos-projektet och genom koncessionen av licenser för att använda vattnet, har gynnat latifundierna [storgodsen] på landsbygden. Det är bara 43 storföretag som äger huvuddelen av tillstånd för att utvinna och kontrollera denna naturtillgång som är grundläggande för massorna. Det handlar om 43 storföretag inom jordbruksexporten, sockerindustrin, gruvindustrin, tappningsindustrin och industrin i övrigt. Ungefär 93 % av dessa licenser är avsedda för jordbruket, och huvuddelen ligger i händerna på de stora företagen inom jordbruksindustrin som exporterar frukt och grönsaker samt sockerproducenterna: Grupo Gloria, Proagro S.A., Agro Industrial Paramonga, etc. Det är en skandal att 60% av dessa licenser som delats ut av den reaktionära staten gäller grundvattenlagren, som tillhör det peruanska folket och har stulits av några få utsugare.

Sparrisodling i Ica-dalen i Peru

Ett annat exempel är produktionen av sparris i Ica-dalen, där företag från Sverige och andra imperialistiska länder använder 90 % av regionens vatten. 99 % av sparrisen som produceras här exporteras till de imperialistiska länderna. 2018 rapporterade organisationen Swedwatch att *”i de värsta områdena vi besökte hade folk tillgång till vatten under ett par timmar varannan vecka. Detta skapar såväl hälsoproblem som försörjningsproblem för befolkningen.”* (artikel i den svenska tidningen *Dagens Nyheter* 2018).

Peru är ett av de 20 vattenrikaste länderna i världen; trots detta har 7 miljoner peruaner inte tillgång till dricksvatten [enligt INEI, Perus Nationella Statistik- och Informationsinstitut], samtidigt som 8 miljoner (25,5 %) saknar tillgång till avloppssystem. Folkräkningen 2017 visade att av de 730 652 enskilda hushåll som har tillgång till det allmänna vattennätet någon gång i veckan, så har 52,3 % (382 389) tillgång till vatten 1-3 timmar i veckan, 19 % (138 664) har tillgång 4-7 timmar, 13,6 % (99 454) 8-14 timmar, 3,2 % (23 514) 15-23 timmar och endast 11,9 % (86 631) av de räknade hushållen har tillgång till vatten 24 timmar om dygnet några dagar i veckan.

Vattensituationen i Lima är följande: en halv miljon

människor har inte tillgång till dricksvatten. Flera miljoner har ingen ordentlig tillgång till dricksvatten. 2019 avslutades med stora folkliga mobiliseringar i Lima och Callao för rätten till vatten. De krävde skydd av floden Rimac som förorenats av gruvverksamheten, och protesterade mot gruvprojektet Ariana och Vizacarras privatisering av vattnet (från SEDAPAL) genom regeringens Dekret 214-2019.

COVID-19

Perus regering var en av de första i Latinamerika som gav dekret om att sätta befolkningen i karantän på grund av Coronaviruset. Detta skedde den 15 mars, några dagar innan andra länder som Argentina, Bolivia, Paraguay m.fl. gav motsvarande dekret, och innan Coronaviruset blev en pandemi i Latinamerika. Trots detta har Peru blivit det land som har den högsta dödligheten i COVID-19 i världen och ett av de länder i världen som har flest antal döda.

Protester i Peru 2020

Den 20 mars rapporterades det första fallet av Coronavirus, en 25-årig man som reste till utlandet (Spanien, Frankrike och Tjeckien). Det nya Coronaviruset kom först till medel- och överklassområdena i Lima, men spreds snabbt till de fattigaste och mest trångbodda slumområdena som San Juan de Lurigancho, Villa el Salvador o.s.v.

Fattigdomen och karantänen

Med Coronaviruset kom paradoxerna. 43,6 % av Limas befolkning är sysselsatta med kringresande arbeten och lever från dag till dag. Utan kylskåp för att förvara maten och med försörjning från dag till dag var karantänen en åtgärd som var omöjlig att följa för en stor del av befolkningen.

Social distansering

”Upprätthåll social distansering. Upprätthåll minst en meters avstånd mellan dig och andra personer, särskilt de som hostar, nyser och har feber” säger den reaktionära statens myndigheter när bostadsenkäten 2018 visar att 2,5 miljoner av 9 miljoner peruanska hushåll är trångbodda. När det på landsbygden enligt INEI är 24,9 % av bostäderna som bara har ett rum. Eller när de fattigaste distrikten i en stad som Lima har mindre än 2,95 m^2 grönområden (Världshälsoorganisationen rekommenderar minst 9 m^2). Detta är ännu en paradox; den sociala distanseringens omöjlighet för massorna.

Att tvätta händerna

Liksom i varje smittsam epidemi så är vattnet livsviktigt för massornas hälsa. Hälsomyndigheterna och Världshälsoorganisationen har under månader insisterat på att tvätta händerna. Men tillsammans med den ekonomiska fattigdomen lider det peruanska folket även av andra typer av fattigdom, såsom bristen på vatten. Vattnet är inte tillgängligt för massorna, samtidigt som grundvattenkällorna töms av de jordbruksexporterande företagen och floderna förorenas av de multinationella gruvbolagen. Det är ett av världens vattenrikaste länder, och en stor del av befolkningen har inte tillgång till dricksvatten.

Sjukvården

Eftersom större delen av befolkningen lever av informellt arbete så är det bara 36 % av peruanerna som har sjukförsäkring. På grund av bristen på sjukhus, läkare, specialister, sjuksköterskor, sängar, mediciner etc., så var det år 2019 bara 5 miljoner av 11 miljoner sjukförsäkrade som fick tillgång till vård. När corona-epidemin började fanns det bara 300 intensivvårdplatser i hela landet. Dessa är ytterligare paradoxer i det ”ekonomiska miraklets” land.

Coronaviruset kom till Peru då 20 % av dess invånare befann sig i fattigdom, enligt FN led 12 % av barnen av kronisk undernäring, och en stor del av landets befolkning hade inte tillgång till dricksvatten och var trångbodda. Om det under två årtionden fanns resurser för att underlätta det imperialistiska kapitalets intåg och för att samla enorma vinster åt några få utsugare, så fanns det tydligen inte resurser till vårdutgifter.

Under dessa omständigheter har tusentals sjuka dött på vägen till sjukhus eller i sina hem på grund av vårdsystemets kollaps. En brist på medel som även drabbat vårdpersonalen. Mer än 20 läkare och mer än ett tiotal ambulanspersonal har dött. Sedan mars har tusentals vårdarbetare mobiliserat sig och krävt större budget till vården och bättre arbetsförhållanden. Den 26 augusti demonstrerade tusentals läkare i Lima i protest mot bristen på resurser och de prekära arbetsförhållandena.

På reaktionens sida

På reaktionens sida är den reaktionära staten oförmögen att genomföra sina tre uppgifter: att blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen, omstrukturera den gamla staten och förinta folkkriget.

Att blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen är en omöjlighet. Imperialismen kommer inte att tillåta någon utveckling som är oberoende av den imperialistiska världsmarknaden, något ekonomiskt program för nationalisering och

industrialisering. Det som Mariátegui sade är fortfarande fullt giltigt. Imperialismen tvingar de länder där byråkratkapitalism utvecklas ”till specialisering, till monokultur (i Peru olja, koppar, socker, bomull)”. Då den är bunden till den imperialistiska kedjan, idag mer än någonsin, är det omöjligt att blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen, då vi befinner oss i imperialismens slutliga kris. Byråkratkapitalismen är bunden till något som är döende. I sin sista slutliga kris dumpar imperialismen oundvikligen över sin kris och sina imperialistiska krig för nyuppdelningen av världen på de halvkoloniala och halvfeodala länderna, som Peru.

En annan omöjlighet är omstruktureringen av den gamla staten. Sedan 1985 har samtliga peruanska presidenter haft problem med sin egen borgerliga rättvisa. Fujimori dömdes till fängelse för massakrerna i Barrios Altos och La Cantuta och för korruption. Folkmördaren Alan Garcia begick självmord i samband med korruptionsanklagelser. Folkmördaren Ollanta Humala satt i fängelse för korruption i fallet med Caso Lava Jato; idag är han på fri fot men fortsatt under utredning. Kuczynsky sitter i husarrest för fallet med Odebrecht, och slutligen så har Vizcarra avgått på grund av ett ärende med köpta röster och för korruptionsfallet med Odebrecht. Parlamentet är fullständigt kompromettterat, och den reaktionära statens institutioner i totalt sönderfall.

Manuel Merino, interim-presidenten efter Vizcarras avgång, satt mindre än en vecka som Perus president. Den reaktionära polisens mord på två ungdomar har inte stoppat massornas mobiliseringar; de kämpar mot hela parlamentet och inte för att tillsätta ännu en marionett åt imperialismen och storbourgeoisien i stället för den korrupte Vizcarra.

En annan omöjlighet är att förinta folkkriget. Den byråkratiska vägen skärper alla motsättningarna; nationen-imperialismen, folket-byråkratkapitalismen och massorna-feodalismen. Massornas kamper har inte upphört ens för Coronaviruset. Det hjältemodiga peruanska folket fortsätter att mobilisera sig och ger sitt blod för ett samhälle befriat från imperialismens, byråkratkapitalismens och halvfeodalismens utsugning och förtryck; ett samhälle styrt enligt de arbetande massornas intressen i stället för en handfull blodsugares. Revisionismen försöker avleda dessa kamper till fördel för försvaret av ”demokratin”, i själva verket den borgerliga demokratin, d.v.s. den borgerliga diktaturen. Det peruanska folket har inget att vinna på detta ruttna samhälle. Endast genom att sopa bort de tre bergen: imperialismen, halvfeodalismen och byråkratkapitalismen med folkkrig till kommunismen kommer det peruanska folket att kunna uppnå, som Internationalen säger: “que el trabajo sea el sostén que a todos en la abundancia haga gozar” [från den spanska versionen av Internationalen, på svenska ungefär: att arbetet må bli den försörjning som vi alla må åtnjuta i överflöd]

Perus Kommunistiska Parti, under Centralkommitténs allomfattande ledning, tillämpar gonzalos tänkande, kämpar sida vid sida med massorna i deras kamper och mobiliseringar, leder och vägleder dem och organiserar de mest avancerade av dem i folkkrig för maktens erövring, för att kulminera den demokratiska revolutionen, utan något uppehåll fortsätta den som socialistisk revolution, och med kulturrevolutioner marschera till den gyllene kommunismen. Folkkriget utvecklas som en del av den proletära världsrevolutionen och bekämpar yankeeimperialismen såsom huvudfiende, utan att svansa efter någon annan supermakt eller makt; i kamp mot revisionismen, såväl dess gamla som dess nya utgåva, mot HOL [högeropportunistiska linjen] och mot VOL [”vänster”-opportunistiska linjen], med vapen i hand. Genom att lösa nya problem med gonzalos tänkande utvecklar Partiet folkkriget i Peru. På internationell nivå fortsätter Partiet att agera som röd fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen i kamp på liv och död mot revisionismen. Objektivt sett tillhör framtiden massorna.

Protester mot regeringen i Peru, 2020

SVERIGE: CORONAPOLITIK, REPRESSION OCH KRIGSFÖRBEREDELSER

Under det senaste året har det politiska läget i Sverige präglats av en fortsättning och ett fördjupande av de tendenser vi sett under flera år, och som i sin tur ingår i den allmänna tendensen i världen: hela det imperialistiska systemets allmänna och slutliga kris, och en revolutionär situation i ojämn utveckling. I Sverige liksom i USA, Tyskland, Frankrike, för att bara nämna några exempel, ser vi en skärpning av klasskampen, en pågående reaktionarisering av den borgerliga staten och deltagande i och förberedelser för imperialistiska krig.

Repression och hetskampanjer

Imperialismens ekonomiska och politiska kris och frånvaron av socialistiska stater i världen gör att det inte längre är aktuellt för den härskande klassen att stabilisera systemet med hjälp av socialdemokratisk ”välfärdspolitik”. Politiken är inriktad på att låta arbetarklassen och folket betala för kapitalets kris, vilket innebär att medvetet och systematiskt intensifiera utsugningen och dra tillbaka de rättigheter och framsteg som klassen kämpat till sig under mer än ett århundrade. Det senaste stora exemplet är förändringen av LAS, som syftar till att dra tillbaka de sista resterna av den anställningstrygghet som slogs fast efter stora kamper på 70- och 80-talen. Arbetsköparna ska nu ha rätten att sparka vem de vill, när de vill. I detta har klassförrädarna i ledningen för de korporativa fackförbunden tydligt visat vilken sida de står på, vilket i sin tur har börjat spä på kampviljan bland medlemmarna. De som drabbas hårdast av attackerna på arbetarklassen är som vanligt de mest nedtryckta och utsatta delarna av klassen, de som idag i Sverige ofta har bakgrund i tredje världens förtryckta nationer och som tvingas bo i undermåliga bostäder i de förslummade arbetarområdena.

Sverige 2020

För att avvärja och hålla nere det folkliga motstånd som allt detta oundvikligen ger upphov till ägnar sig borgarklassen nu åt att förstärka repressionen och det kontrarevolutionära våldet med ökade resurser åt polisen, undantagstillståndsliknande åtgärder mot ”brottsligheten”, rasistiska trakasserier, ökad digital övervakning, kameraövervakning och avlyssning och spaning med drönare i arbetarområdena o.s.v. Den maffiaverksamhet som utsugningen och förslumningen ger upphov till blåses upp och utnyttjas maximalt för att splittra befolkningen och hetsa fram allmän opinion till stöd för polisstaten och det gradvisa avskaffandet av rättsstaten. Fascisten Åkesson föreslog för ett par år sedan att ge staten rätt att sätta in militär mot befolkningen i förorterna – något som inte ens de mest reaktionära politiker har vågat föreslå sedan morden i Ådalen 1931. Löfvens svar var att ”det är inte min förstahandsåtgärd” men ”vi tittar på vad det finns för möjligheter”. Samtidigt förbereds nya lagar mot ”extremistiska organisationer”, och i september förra året föreslog Moderatledaren Ulf Kristersson att använda terrorlagstiftning för att utvisa påstådda ”gängmedlemmar” som inte ens begått några brott.

Som vanligt när klasskampen mellan borgarklassen och arbetarklassen skärps, så strävar borgarklassen efter att mobilisera ”mellanskikten”; småbourgeoisien, mellanbourgeoisien, arbetararistokratin; de som å ena sidan förtrycks eller begränsas av den härskande monopolbourgeoisien men samtidigt skräms av arbetarklassens och de förtryckta folkens uppror och kapitalismens annalkande undergång. Detta sker dels genom 1) fascistisk och rasistisk mobilisering (genom SD och öppet fascistiska grupper men också genom de övriga partierna) för att hetsa mot arbetarklassen samtidigt som de ger sken av ett ”uppror mot eliterna”, 2) genom liberala myter om ”mänskliga rättigheter” och ”frihet” i påstådd kamp mot ”auktoritära” och ”totalitära” krafter och 3) genom revisionistisk mobilisering, som syftar till att upprätthålla myten om att rädda systemet genom ”välfärdsreformer” och ”omfördelningspolitik”. Idag ställs dessa tre varianter både mot varandra och samverkar på olika sätt i att avleda uppmärksamheten från huvudmotsättningen mellan borgarklassen och proletariatet och försöka förhindra framväxten av en klassmedveten arbetarrörelse som kan ena folkets olika kamper mot det härskande monopolkapitalet. Alla dessa strömningar inom den officiella, parlamentariska politiken har det gemensamt att de syftar till att skydda och försköna monopolkapitalets makt och profiter och de svenska (och övriga) imperialisternas krig och utsugning i tredje världens förtryckta nationer.

COVID-19

Den svenska statens politik i fråga om COVID-19-pandemin har kritiserats internationellt för sina otillräckliga åtgärder och därav följande höga dödstal. Även om kritiken är berättigad, så har den svenska politiken i grund och botten

följt samma mönster som de övriga reaktionära staternas på det sättet att det arbetande folkets liv har offrats för att skydda storföretagens vinster. Samtidigt som statskassan, d.v.s. folkets skattepengar, pumpas in i banker och storföretag, så tvingas arbetarklassen fortsätta bo, arbeta och resa i trängsel; i trångbodda förorter, på sjukhusen och fabrikerna och i kollektivtrafiken. En sak som skiljer den svenska metoden från många andra länders är att den svenska är tydligt inriktad på att undvika öppen konflikt. Medan strikt tillämpade utegångsförbud i andra länder lett till våldsamma protester, så har den svenska staten valt att hålla sig till ”rekommendationer”. På så vis upprätthålls illusionen av ”demokrati”, samtidigt som ansvaret för smittospridningen läggs på den enskilda individen (i praktiken framför allt på arbetarklassen och alla som inte har möjlighet att arbeta hemifrån).

Liksom i många andra länder så har Sverige idag ett sjukvårdssystem som omstrukturerats och nedmonterats dramatiskt för att maximera vinsterna åt den härskande utsugarklicken. Den avsiktliga underbemanningen och resursbristen har lett till ett sjukvårdssystem som i bästa fall fungerar nätt och jämnt under ”normala” förhållanden, och som alltså är långt ifrån rustat för en pandemi. Därför har en stor del av den svenska coronapolitiken gått ut på att undvika en katastrofal överbelastning av detta system, vilket skulle ställa frågan om nedskärningspolitiken på sin spets och leda till ännu mer folkligt motstånd. I slutändan så har allt detta lett till tusentals döda och svårt sjuka, framför allt bland de äldre och i huvudsak inom arbetarklassen.

Pandemin är också ännu en förevändning för den ökade repressionen och avskaffandet av de demokratiska fri- och rättigheterna. Att i denna situation av skärpt klasskamp kunna förbjuda folksamlingar är i det sammanhanget högst välkommet för dem där uppe. Vi ser redan uttalanden från diverse politiker om att vi ska ”vänja oss vid ett nytt sätt att leva”, d.v.s. att undantagslagar ska gälla under lång tid framöver.

Krigshets och socialchauvinism

Sverige är en imperialistisk stat, vilket bl.a. innebär att den svenska monopolbourgeoisiens utsugning av arbetskraften och naturtillgångarna i tredje världens förtryckta länder utgör en avgörande del av dess vinster och av Sveriges ekonomi. Sverige är inte en tillräckligt stark imperialistmakt för att på egen hand erövra och kontrollera halvkolonier i tredje världen. För att de svenska storföretagen ska kunna etablera och upprätthålla sin produktion i dessa länder och vara med och plundra dem så behöver Sverige därför ansluta sig till större och starkare imperialistmakter, vilket idag fortfarande framför allt innebär ett mycket nära samarbete med supermakten USA. De svenska storföretagens expansion i Östeuropa ända sedan 90-talet har gått hand i hand med NATO:s (och EU:s) expansion, och för den svenska vapenindustrin var det förstås viktigt att bidra till USA:s brottsliga massmord och förstörelse i Libyen och andra länder. Idag, då huvudmotsättningen i världen – mellan imperialismen och de förtryckta nationerna – skärps allt mer, och supermakterna USA, Kina och Ryssland på nytt delar upp världen och förbereder sig för ett nytt världskrig, så deltar den svenska borgarklassen med glädje. Enorma NATO-övningar genomförs årligen på svensk mark. Senast i november 2020 rapporterade Dagens Nyheter: *”Ett hemligt amerikanskt elitförband med 120 militärer och fyra flygplan arbetar just nu Sverige. Under två veckors tid ska de ihop med svenska enheter öva flygning på låg höjd, luftlandsättning, angrepp och evakuering.”*. På Gotland tränas hemvärnet nu av USA:s specialförband ”Gröna baskrarna”. Samtidigt som politiska demonstrationer och alla sociala aktiviteter förbjuds p.g.a. COVID-19, så får ingenting uppenbarligen komma i vägen för krigsförberedelserna.

Det folkliga motstånd mot krig och upprustning som tidigare funnits i Sverige har minskat dramatiskt under de senaste 10-20 åren. Samtliga politiska partier och reaktionära massmedia har hjälpts åt att vända opinionen

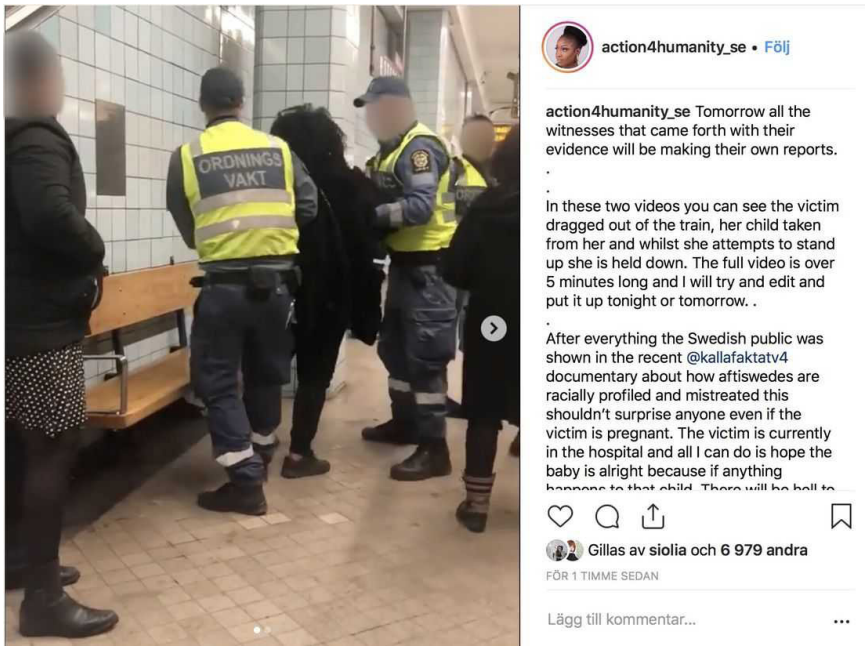

Ett av de numera vanliga rasistiska övergreppen av polis och väktare, en del av reaktionariseringen av den borgerliga staten

med hjälp av ständig skräckpropaganda och krigshets: Lögnkampanjer om ”rysk aggression” och ”terrorism” används för att inbilla svenskarna att vi lever under ett överhängande hot utifrån, och den mest aggressivt krigiska supermakten USA framställs som ”fredens” och ”demokratins” beskyddare. En avgörande faktor i denna krigshets är den revisionistiska ”vänstern”, som åtagit sig uppgiften att förinta de sista resterna av arbetarklassens och folkets traditionella krigsmotstånd. Vänsterpartiet tog öppet ställning för Sveriges deltagande i aggressionen mot Libyen, propagerar för upprustning och varnar för ”det ryska hotet”. Såväl Vänsterpartiet som anarkistiska grupper agiterade vitt och brett för svensk och övrig imperialistisk militär inblandning i Syrien. Alla dessa revisionister upprepar därmed samma klassförräderi som renegaterna i den II Internationalen, och ställer sig därmed entydigt på de imperialistiska massmördarnas sida mot det internationella proletariatet och de förtryckta folken.

Arbetarklassens och folkets kamp

Trots denna allmänna reaktionarisering, trots repressionen och de härskandes avledningsmanövrar för att kontrollera opinionen, så fortsätter det folkliga motståndet. Inom arbetarklassen ökar kraven på en mer offensiv kamp mot kapitalets attacker. Ett av de senaste exemplen är hur anställda på Pågatågen i Skåne hotade med vild strejk och därmed tvingade hindrade arbetsköparna från att sparka skyddsombudet. Även på andra håll talas det nu om behovet av vilda strejker och mer klassmedvetande bland de fackligt aktiva.

I andra länder, t.ex. i Holland och Chile, ser vi nu stora och våldsamma protester mot coronapolitikens undantagslagar. Det är rättfärdiga och viktiga kamper, men som i brist på proletär ledning ofta blir verktyg för de fascistiska krafterna. De revisionistiska klassförrädarnas och opportunisternas roll i detta är tydlig, då de nästan konsekvent uppmanar till att lyda staten och inte ifrågasätta makthavarna och de borgerliga ”experterna”. De delar av småbourgeoisien som drabbas hårt av coronaåtgärderna överlämnas då helt i händerna på fascistgrupperna, i stället för att förenas med arbetarklassens kamp och under dess ledning.

Allt detta understryker mer än någonsin behovet av klassmedveten proletär organisering för att ena och ge riktning åt alla dessa folkliga kamper; d.v.s. behovet av ett militariserat Kommunistiskt Parti av ny typ, som tillämpar marxismen – idag marxismen-leninismen-maoismen – på den svenska klasskampens förhållanden.

Kampanj mot repressionen, Malmö, december 2020:

DET ÄR RÄTT ATT GÖRA UPPRÖR!
MOT POLISTERROR OCH ÖVERVAKNING!
MOT DEN SVENSKA IMPERIALISTSTATEN!
FÖR ARBETARKLASSENS RÄTTIGHETER!

KÄMPA OCH GÖR MOTSTÅND!
MOT BORGARSTATENS REPRESSION!
MOT ÖVERVAKNING OCH UNDANTAGSTILLSTÅND!
MOT ATTACKERNA PÅ ARBETARKLASSENS RÄTTIGHETER!

“Arbetarklassen måste leda allt!”
(affisch från den Stora Proletära Kulturrevolutionen, Kina 1966-1976)